Пророк Міхей 7

Загальна несправедливість 1-7; оновлення народу 8-10; поворот з неволі 11-13; молитва за народ 14-17; кінцевий гимн 18-20

1 Горе мені, бо я став, мов останні літні плоди, немов той виноград по винозборі: ані однієї ягідки, щоб з'їсти, ані однієї спілої вчасно смокви, яких прагну.

2 Побожні зникли з краю, нема між людьми справедливих; на кров усі роблять засідки; один на одного сіті закидає.

3 До зла їхні руки спритні; князь вимагає, суддя чинить розправу за хабар, вельможа виявляє свої забаганки, правдою крутить.

4 Найліпший з них, неначе тернина, найправедніший - немов пліт з колючок. День, оповіщений твоїми вартовими, - твоя кара - настає; тепер прийде на них тривога.

5 Не довіряйте другові, на приятеля не звіряйтесь, ба й перед тією, що лежить на твоїм лоні, стережи двері уст твоїх.

6 Бо син батька зневажає, дочка повстає на матір, невістка на свекруху, і кожному його домашні - вороги.

7 Я ж на Господа буду споглядати, надіятись на Бога мого спасіння, і мій Бог мене почує.

8 Не тішся надо мною, о мій вороже, бо хоч я впав, але я встану; хоч перебуваю в темряві, - Господь є моє світло.

9 Я буду гнів Господній нести, бо я згрішив супроти нього, аж доки не розсудить мою справу, не вчинить суду надо мною. Він виведе мене на світло, я побачу його справедливість.

10 Тоді мій ворог те побачить і сором його окриє - його, що говорив до мене: "Де Господь, Бог твій?" Очі мої дивитимуться на нього; тепер його будуть топтати, немов на вулиці грязюку.

11 День будування твоїх мурів -той день буде усунений далеко.

12 Того дня прийдуть до тебе від Ашшуру аж по міста Єгипту, від Тиру аж по Річку, від моря й до моря, від гори аж по гору.

13 Земля стане пустинею через своїх мешканців, з-за їхніх учинків.

14 Паси народ твій ґирлиґою твоєю, овець спадщини твоєї, що самі перебувають у лісі серед саду. Нехай собі пасуться у Башані та Гілеаді, як то було за днів днедавніх!

15 Як за днів виходу з Єгипту, яви нам предивні речі.

16 Народи те побачать і засоромляться, дарма, що такі сильні; на уста покладуть собі руку, вуха в них оглухнуть.

17 Вони будуть лизати порох, мов гадюка; немов тваринки, що по землі в'ються, вони, тремтівши, повилазять із своїх притулків; прийдуть зо страхом до Господа, Бога нашого, - тебе

будуть боятись.
18 Хто Бог, як ти, що провину прощаєш і даруєш переступ останкові твого спадкоємства? Він не затримає гнів свій повіки, бо любить милосердя.
19 Він знову змилосердиться над нами, розтопче наші беззаконня. Ти кинеш у глибінь моря всі гріхи їхні.
20 Ти явиш твою вірність Яковові, твою ласку Авраамомі, як ти поклявсь був батькам нашим ще за днів днедавніх.